

Rolnummers 418-445-456
Arrest nr. 43/93 van 10 juni 1993

ARREST

In zake : de prejudiciële vragen gesteld door het Hof van Beroep te Antwerpen bij arresten van 18 mei 1992 in zake de n.v. Lance Sportswear tegen de Belgische Staat, van 2 november 1992 in zake Lydia Meynckens tegen de Belgische Staat en Micheline Horckmans, en van 26 oktober 1992 in zake de b.v.b.a. Alicon tegen de Belgische Staat.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters F. Debaedts en M. Melchior, en de rechters H. Boel, L. François, P. Martens, J. Delruelle en G. De Baets, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter F. Debaedts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp

a. Bij arrest van 18 mei 1992 heeft de zesde kamer van de Hof van Beroep te Antwerpen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Doet artikel 92, tweede lid, van het BTW-wetboek, luidende als volgt : 'Wanneer het verzet tegen het dwangbevel is afgewezen, kan tegen de rechterlijke beslissing niet op geldige wijze enig rechtsmiddel worden aangewend indien het bedrag van de verschuldigde sommen niet in consignatie is gegeven binnen de twee maanden na het verzoek dat de bevoegde ambtenaar bij aangetekende brief tot de belastingschuldige richt' een discriminatie ontstaan tussen de vermeende belastingschuldigen aan wie de bevoegde ambtenaar, zonder een daartoe verifieerbaar criterium, de consignatie vraagt en dezen aan wie hij de consignatie niet vraagt, en tussen de vermeende belastingschuldigen die de financiële middelen hebben om het gevraagde bedrag te consigner en dezen die deze middelen niet hebben, en is dit artikel aldus in strijd met artikel 6 en/of 6bis van de Grondwet ? »

Die zaak is ingeschreven onder rolnummer 418.

b. Bij arresten van respectievelijk 2 november 1992 en 26 oktober 1992 heeft de vijfde kamer van het Hof van Beroep te Antwerpen de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« - Doet artikel 92, tweede lid, van het BTW-Wetboek luidende als volgt : 'Wanneer het verzet tegen het dwangbevel is afgewezen, kan tegen de rechterlijke beslissing niet op geldige wijze enig rechtsmiddel worden aangewend indien het bedrag van de verschuldigde sommen niet in consignatie is gegeven binnen de twee maanden na het verzoek dat de bevoegde ambtenaar bij aangetekende brief tot de belangsschuldige richt' een discriminatie ontstaan in BTW-zaken tussen de gedingvoerende partijen (belastingplichtigen enerzijds en de BTW-administratie anderzijds) en is dit artikel aldus in strijd met artikel 6 en/of 6bis van de Grondwet ? »

- Doet deze zelfde wetsbepaling een discriminatie ontstaan tussen de vermeende belastingschuldigen aan wie de bevoegde ambtenaar, zonder een daartoe verifieerbaar criterium, de consignatie vraagt en dezen aan wie hij de consignatie niet vraagt en tussen de vermeende belastingschuldigen die de financiële middelen hebben om het gevraagde bedrag te consigner en dezen die deze middelen niet hebben, en is dat artikel aldus in strijd met artikel 6 en/of 6bis van de Grondwet ? »

Beide zaken zijn ingeschreven respectievelijk onder rolnummer 445 en rolnummer 456.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeskil

In het bodemgeskil dat aan de basis ligt van de drie prejudiciële vragen wordt het beroep behandeld tegen de vonnissen waarbij het verzet van respectievelijk de n.v. Lance Sportswear, Lydia Meynckens en de b.v.b.a. Alicon tegen een dwangbevel tot betaling van verschuldigde sommen (achterstallige bedragen aan B.T.W., al dan niet verhoogd met boeten en kosten) ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. In de zaak met rolnummer 445 werd de vordering tot vrijwaring van eiseres in beroep lastens Micheline Horckmans eveneens ongegrond verklaard. De bevoegde ontvanger van belastingen heeft in elk van de drie gevallen de appellanten om consignatie gevraagd van de door hen ten gevolge van de verwerping van hun verzet verschuldigde bedragen, en heeft erop gewezen dat bij toepassing van artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek, het beroep niet ontvankelijk zou zijn bij gebreke van consignatie binnen twee maanden. Geen van de appellanten heeft de gevorderde bedragen geconsigneerd. In de drie zaken heeft de (eerste) geïntimeerde, de Belgische Staat, de ontoelaatbaarheid van het hoger beroep opgeworpen, omdat geen van de appellanten de door artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek opgelegde verplichting tot het in consignatie geven van de verschuldigde bedragen had nageleefd. Het Hof van Beroep oordeelde in elk van de drie zaken dat er twijfel bestond « of de mogelijkheid om een rechtsmiddel aan te wenden (...) in B.T.W.-zaken zonder discriminatie verzekerd is (verzekerd is zonder discriminatie tussen de gedingvoerende partijen en zonder discriminatie tussen de B.T.W.-plichtigen) zoals bedoeld in artikel 6bis van de Grondwet » en besliste daarom een prejudiciële vraag aan het Hof voor te leggen.

III. De rechtspleging voor het Hof

A. De zaak met rolnummer 418

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 21 mei 1992 op de griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen reden was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven conform artikel 77 van de organieke wet bij op 3 juni 1992 ter post aangetekende brieven, die op 4 juni 1992 en 5 juni 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 juni 1992.

De n.v. Lance Sportswear, met maatschappelijke zetel te Maasmechelen, Olympialaan 12, ingeschreven in het handelsregister te Tongeren onder het nummer 55.554 en de Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, wiens kabinet gevestigd is te 1000 Brussel, Wetstraat 16, hebben bij op 14 juli 1992 ter post aangetekende brieven, die op 15 juli 1992 op de griffie zijn ontvangen, een memorie ingediend.

Van voormelde memories is conform artikel 89 van de organieke wet aan de partijen kennisgegeven bij op 15 september 1992 ter post aangetekende brieven, die op 16 september 1992 en 17 september 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

De Ministerraad heeft bij op 9 oktober 1992 ter post aangetekende brief, die op 12 oktober 1992 op de griffie is ontvangen, een memorie van antwoord ingediend.

Bij beslissing van 15 september 1992 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter Y. de Wasseige, gelet op de verkiezing tot voorzitter van rechter J. Wathelet, die reeds lid was van de zetel.

Bij beschikking van 10 november 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 21 mei 1993.

B. De zaak met rolnummer 445

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van de

voormelde verwijzingsbeslissing, die op 5 november 1992 op de griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen reden was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

C. De zaak met rolnummer 456

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van de voormelde verwijzingsbeslissing, die op 10 november 1992 op de griffie is ontvangen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen reden was tot toepassing van de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet.

D. De samengevoegde zaken met rolnummers 445 en 456

Bij beschikking van 25 november 1992 heeft het Hof de zaken met rolnummers 445 en 456 samengevoegd.

Van de verwijzingsbeslissingen is kennisgegeven conform artikel 77 van de organieke wet en van voormelde beschikking tot samenvoeging bij op 2 december 1992 ter post aangetekende brieven, die op 3 december 1992 en 7 december 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 11 december 1992.

De Ministerraad heeft bij op 14 januari 1993 ter post aangetekende brief, die op 15 januari 1993 op de griffie is ontvangen, een memorie ingediend.

De b.v.b.a. Alicon, met maatschappelijke zetel te 2400 Mol, Kiezelweg 118, ingeschreven in het handelsregister te Antwerpen onder het nummer 212.894 heeft bij op 14 januari 1993 ter post aangetekende brief, die op 15 januari 1993 op de griffie is ontvangen, een memorie ingediend.

Micheline Horckmans, lerares, wonende te 2800 Mechelen, Auwegemvaart 149/1, heeft bij op 15 januari 1993 ter post aangetekende brief, die op 18 januari 1993 op de griffie is ontvangen, een memorie ingediend.

Van die memories is conform artikel 89 van de organieke wet aan de partijen kennisgegeven bij op 23 februari 1993 ter post aangetekende brieven, die op 25 februari 1993 en 1 maart 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

E. *De samengevoegde zaken met rolnummers 418, 445 en 456*

De Ministerraad heeft bij op 17 maart 1993 ter post aangetekende brief, die op 18 maart 1993 op de griffie is ontvangen, een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 4 februari 1993 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter G. De Baets, gelet op de verkiezing tot voorzitter van rechter F. Debaedts, die reeds lid was van de zetel.

Bij beschikking van 1 april 1993 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de terechtzitting op 22 april 1993 vastgesteld.

Van die beschikking is aan de partijen en aan hun advocaten kennisgegeven bij op 2 april 1993 ter post aange- tekende brieven, die op 5 april 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Op de terechtzitting van 22 april 1993 :

- zijn verschenen :
- . Mr. H. Dubois, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de n.v. Lance Sportswear;
- . Mr. E. Gevers *loco* Mr. V. Dauginet, advocaten bij de balie te Antwerpen, voor de b.v.b.a. Alicon;
- . Mr. I. Claeys Bouúaert, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers G. De Baets en L. François verslag uitgebracht;
- zijn voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

Bij beschikking van 3 mei 1993 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 21 november 1993.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de n.v. Lance Sportswear

A.1. De n.v. Lance Sportswear voert aan dat artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet schendt doordat die bepaling het aanwenden van een rechtsmiddel tegen de rechterlijke beslissing waarbij het verzet tegen een dwangbevel tot betaling van verschuldigde sommen is afgewezen, afhankelijk stelt van het in consignatie geven van die bedragen bij de Depositie- en Consignatiekas, indien de ontvanger dat eist, waarbij die ambtenaar, bij afwezigheid van enig criterium in de wet, over een volledig discretionaire bevoegdheid beschikt.

Hierbij zou de ontvanger zich kunnen laten leiden door de vermogenstoestand van de belastingplichtige, waardoor in feite het aanwenden van enig rechtsmiddel zou kunnen worden ontzegd aan de minder vermogenden, aan wie voornamelijk consignatie zal worden gevraagd. En dit terwijl de belastingschuld slechts onbetwistbaar zal vaststaan na het aanwenden, in volle vrijheid, van alle mogelijke rechtsmiddelen, en de administratie, in afwachting van de definitieve uitspraak, reeds over uitgebreide bewarende maatregelen beschikt om haar rechten veilig te stellen. Bovendien wordt die ongelijkheid nog vergroot door het feit dat niet alleen de hoofdsom - de B.T.W. - en de interesten moeten worden geconsigneerd, maar tevens de boeten, waarvan het in het dwangbevel gevorderde bedrag eveneens totaal afhankelijk is van de administratie en in elk geval niet definitief vaststaat, zelfs al verliest de belastingplichtige het geding.

Standpunt van de b.v.b.a. Alicon

A.2. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek volgt dat de bevoegde ambtenaar de vrije keuze heeft om al dan niet een verzoek tot consignatie aan de belastingschuldige over te maken, zonder dat hierbij richtlijnen of criteria werden vastgesteld. Aldus kan een verschil in behandeling tussen belastingschuldigen ontstaan. Ten deze had de bevoegde ambtenaar geen enkele objectieve en/of redelijke verantwoording van het verzoek tot consignatie gegeven. Bij ontstentenis van enig criterium in de wet en verantwoording van het verzoek, is er een discriminatie. Het verzoek tot consignatie moet gesteund zijn op objectieve en controleerbare gegevens van het administratief dossier, die de belastingplichtige ertoe in staat moeten stellen te beoordelen of het verzoek tot consignatie redelijkerwijze verantwoord is en dus verzoekenbaar met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

Standpunt van Micheline Horckmans

A.3.1. De regel van de dubbele aanleg is, uitgezonderd in strafzaken, noch een regel van supranationaal recht, noch een algemeen rechtsbeginsel. Het instellen van hoger beroep is een (wettelijke) mogelijkheid, doch geen fundamenteel recht in de zin van artikel 6bis van de Grondwet, zodat er in beginsel geen sprake kan zijn van een schending van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet.

A.3.2. Subsidiair wordt daaraan toegevoegd dat evenmin sprake kan zijn van een discriminatie tussen de gedingvoerende partijen, omdat niet is aangetoond dat de totstandkoming van de administratieve beslissing om al of niet consignatie te vorderen, samenloopt of verband houdt met de administratieve beslissingen betreffende het voeren van het geding.

A.3.3. Noch op grond van het feit dat de wet niet de verplichting inhoudt de consignatie te vorderen, noch op grond van het feit dat zij geen uitdrukkelijke criteria of richtlijnen terzake bevat, kan worden gesteld dat de mogelijkheid voor de belastingplichtige om hoger beroep in te stellen, afhangt van een louter discretionair handelen van de administratie, aangezien elke administratieve rechtshandeling moet steunen op werkelijk bestaande en controleerbare motieven die ze naar recht en redelijkheid kunnen staven.

A.3.4. Het door het betwiste artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek ingevoerde onderscheid tussen belastingplichtigen die wel de financiële middelen hebben om de gevorderde consignatie te storten, en hen die die middelen niet hebben, maakt geen discriminatie uit. Het lijkt objectief en redelijk verantwoord te zijn de mogelijkheid tot hoger beroep voor een belastingschuldige die reeds door een rechter in het ongelijk werd gesteld, te onderwerpen aan het in consignatie geven van geldsommen, teneinde dilatoire hogere beroepen tegen te gaan, en aldus de tijdige inning van verschuldigde belastingen te verzekeren en een goede en vlotte rechtsbedeling te waarborgen.

A.3.5. Er is ten slotte evenmin een discriminatie tussen de gedingvoerende partijen, in zoverre een belastingschuldige, die door de eerste rechter in het ongelijk werd gesteld, de toegang tot de rechter in hoger beroep kan worden ontzegd bij gebreke van consignatie, terwijl dat niet het geval is voor de B.T.W.-administratie wanneer die door de eerste rechter in het ongelijk wordt gesteld, aangezien beide betrokken partijen in de aangehaalde hypothese zich gewoonweg niet in dezelfde situatie bevinden.

Standpunt van de Ministerraad

A.4.1. De Ministerraad voert aan dat artikel 92 van het B.T.W.-Wetboek slechts een veiligheidsmaatregel tegen louter dilatoire procedures inhoudt, daar het gaat om een grond van niet-ontvankelijkheid en niet om een verdragende exceptie. Volgens de Ministerraad wordt door het tweede lid van dat artikel geen verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen ingesteld, vermits voor elkeen de plicht bestaat om vooraf de verschuldigde som in consignatie te geven. Het kan weliswaar voorvallen dat een bepaalde appellant niet om consignatie zal worden gevraagd, doch dat is het gevolg van een persoonlijke appreciatie (of nalatigheid) van een ambtenaar. Die hypothese blijkt echter zuiver theoretisch en neemt niet weg dat de wet dus wel dezelfde is voor iedereen; de eventuele (zeldzame, indien er bestaan) verschillen in de toepassing ervan zijn niet het gevolg van een in de wet omschreven willekeurige categorie, maar wel van een onvermijdelijke diversiteit van omstandigheden waarin zij wordt toegepast.

A.4.2. Dezelfde redenering geldt ook voor de vraag naar de beweerde discriminatie tussen de belastingschuldigen die de financiële middelen hebben om te kunnen consigner, en de belastingschuldigen die die middelen niet hebben. Ook hier is geen sprake van een in de wet omschreven categorie, wel van de concrete weerslag van (dezelfde) wet naargelang van de (uiteenlopende) individuele toestanden.

A.4.3. Zelfs indien men uitgaat van de stelling dat, zo niet de letter van de wet, dan toch de weerslag van het voorschrift individuele verschillen te voorschijn laat komen, dient nog te worden nagegaan of het ingevoerde onderscheid discriminatoir is. Ten deze wordt in de wet zelf geen criterium van onderscheid geformuleerd. De regeling van artikel 92 van het B.T.W.-Wetboek is, volgens de uitdrukkelijke bedoeling van de wetgever, ingevoerd om dilatoire procedures te vermijden. Hierin bestaat een logisch verband tussen doel en gevolgen van de wettelijke regeling, zodat de redelijke verantwoording niet kan worden betwist. Dat het naleven van de aldus opgelegde verplichting moeilijker zou uitvallen voor de niet gegoede belastingschuldigen is, zoals reeds is beklemtoond, enkel een bijkomend, onvermijdelijk gevolg van het stelsel, maar kan de objectieve en redelijke verantwoording ervan niet in het gedrang brengen.

A.4.4. In zoverre is betoogd dat het voor de B.T.W.-administratie mogelijk is zonder verifieerbaar criterium de consignatie te vragen of niet te vragen, dient te worden opgemerkt dat het een algemeen principe is dat de uitvoerende macht, binnen de perken van haar gebonden bevoegdheid, over een discretionaire macht beschikt wat de keuze van de uitvoeringsmodaliteiten betreft, en dat in de praktijk het vorderen van een consignatie wel een algemeen verschijnsel is. Binnen de perken van die procedure kan geen discussie plaatsvinden nopens de redenen die de optredende ambtenaar ertoe zouden hebben gebracht een consignatie te vorderen. Er dient evenwel te worden gewezen op de persoonlijke aansprakelijkheid van de ontvanger die, indien hij de consignatie niet opvraagt en de belastingschuldige nadien insolvent blijkt te zijn, daarvoor aansprakelijk kan worden gesteld. Zijn oordeel is overigens niet louter discretionair aangezien hij gebonden is door de richtlijnen van zijn administratie. De ontvanger heeft, in strijd met hetgeen wordt aangevoerd, wel een volledige kennis van de grond van de zaak. Of de wetgever in andere beveiligingsmaatregelen had kunnen voorzien, hoeft hier niet besproken te worden. Het volstaat vast te stellen dat de wettelijke bepaling een objectief doel nastreeft, en dat het aangewende middel evenredig is met het beoogde doel.

A.4.5. Tenslotte is het principieel verkeerd, het nut van een bepaalde regel te beoordelen in het licht van een mogelijk ongewenst gebruik dat in individuele gevallen ervan zou kunnen worden gemaakt. De bestreden bepaling moet worden beoordeeld met inachtneming van haar algemeen doel en haar algemene strekking. De louter theoretische mogelijkheid dat in enkele individuele gevallen de toepassing van de regel ongewenste gevolgen zou kunnen hebben, volstaat niet om de toepassing van de algemene regel volledig van de hand te wijzen.

A.4.6. In zoverre de prejudiciële vraag betrekking heeft op de ongelijkheid die hierin zou bestaan dat in gedingen van de besproken categorie een der partijen de andere partij tot voorafgaande consignatie kan dwingen, en de andere partij hetzelfde niet kan tegenover de eerstgenoemde partij, wijst de Minis terraad op de eigen kenmerken van die procedure : het gaat altijd over een vordering tot betaling, door de administratie tegen een belastingplichtige gericht, terwijl de omgekeerde toestand zich niet kan voordoen. Het wettelijk stelsel verleent aan de administratie de mogelijkheid om voor haar vorderingen een uitvoerbare titel tot stand te brengen, namelijk een dwangbevel (artikel 85). De bestreden bepaling handelt over het verzet van de belastingschuldige tegen dat dwangbevel, en is tot die toestand beperkt. De omgekeerde toestand, waarin de belastingplichtige een vordering tegen de Staat zou inleiden en in eerste aanleg een veroordeling zou verkrijgen, blijft aldus aan de toepassing van artikel 92 volledig vreemd. Een discriminatie voortvloeiend uit een verschil in behandeling tussen de gedingvoerende partijen in die geschillen is dus materieel uitgesloten.

- B -

B.1. Artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek geldt enkel wanneer het verzet tegen het dwangbevel tot betaling van als verschuldigd vastgestelde sommen reeds door de eerste rechter is afgewezen en tegen die beslissing hoger beroep is ingesteld.

Blijkens de parlementaire voorbereiding van de litigieuze bepaling heeft de wetgever inspiratie gevonden in artikel 202² van het Wetboek der met zegel gelijkgestelde taksen, naar luid waarvan het beroep tegen een rechterlijke beslissing die het verzet tegen een dwangschrift verwerpt niet geldig aangetekend kan worden als de verschuldigde sommen niet vooraf werden geconsigneerd. Om een te streng geachte toepassing van die maatregel te vermijden en met name te voorkomen dat een te goeder trouw zijnde belastingplichtige zijn hoger beroep uit onwetendheid over de consignatieplicht niet-ontvankelijk zou horen verklaren, is met de betwiste bepaling een termijn van twee maanden voor consignatie verleend vanaf het verzoek daartoe vanwege de administratie.

B.2. De prejudiciële vragen betreffen de bestaanbaarheid met de artikelen 6 en *this* van de Grondwet van drie uit artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek voortspruitende onderscheiden, het eerste «tussen de vermeende belastingschuldigen aan wie de bevoegde ambtenaar, zonder een daartoe verifieerbaar criterium, de consignatie vraagt en die aan wie hij de consignatie niet vraagt », het tweede «tussen de vermeende belastingschuldigen die de financiële middelen hebben om het gevraagde bedrag te consigneren en degenen die die middelen niet hebben » en het derde «tussen de gedingvoerende partijen, belastingplichtigen enerzijds en de B.T.W.-administratie anderzijds ».

B.3. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en van de niet-discriminatie sluiten niet uit dat

een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met inachtneming van het doel en de gevolgen van de bestreden maatregel alsmede van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig zijn met het beoogde doel.

B.4.1. Uit de overwegingen van de drie arresten blijkt dat het verwijzende rechtscollege oordeelt dat artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek aldus moet worden geïnterpreteerd dat aan de bevoegde ambtenaar van de B.T.W.-administratie de mogelijkheid is toegekend om al dan niet de consignatie te vragen : die wetsbepaling verplicht hem niet consignatie te vragen, noch bevat zij enig criterium of enige richtlijn betreffende de toepassing ervan. Het is aldus voor de B.T.W.-administratie mogelijk zonder verifieerbaar criterium al dan niet de consignatie te vragen van het geheel of een gedeelte van de sommen waarvan de rechter in hoger beroep nog moet oordelen of zij verschuldigd zijn.

In die interpretatie is de bevoegdheid van de B.T.W.-ambtenaar een discretionaire bevoegdheid.

B.4.2. Het Hof merkt op dat artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek, zoals blijkt uit de tekst zelf van die bepaling en uit de parlementaire voorbereiding (Memorie van toelichting, *Gedr. St.*, Kamer, B.Z. 1968, nr. 88/1, p. 71) ook aldus kan worden geïnterpreteerd dat de bevoegde ambtenaar in elk geval verplicht is de consignatie te vragen, ongeacht de concrete situatie van de belastingschuldige.

In die interpretatie is de bevoegdheid van de B.T.W.-ambtenaar een gebonden bevoegdheid.

B.5. Het staat aan de verwijzende rechter artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek te interpreteren.

Het Hof zal oordelen of die bepaling, zoals zij door de rechter is geïnterpreteerd, de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet schendt.

Over de beweerd discriminatie tussen belastingplichtigen

B.6.1. Een wetsbepaling is niet zonder meer discriminatoir door het enkele feit dat de concrete toepassing ervan aanleiding kan zijn tot een onderscheiden behandeling of doordat een gedifferentieerde uitvoering ervan niet uitgesloten is.

Ten deze kon de wetgever in redelijkheid oordelen dat de consignatie niet altijd noodzakelijk zou zijn om de rechten van de schatkist veilig te stellen en dilatoire beroepen tegen te gaan. Hij kon ook aan de bevoegde administratie de zorg laten rekening te houden met de concrete gegevens van elke zaak, met inbegrip van de financiële toestand van de belastingplichtige, om na te gaan of de consignatie al dan niet aangewezen is om de wettelijke doelstelling te verwezenlijken.

De door de wetgever, in de aangenomen interpretatie, aan de administratie verleende bevoegdheid behelst geen machtiging voor een onderscheiden behandeling waarvoor geen objectieve en redelijke verantwoording zou bestaan.

B.6.2. De beslissing van de bevoegde ambtenaar dient gesteund te zijn op objectieve en noodzakelijkerwijs controleerbare gegevens van een administratief dossier waaruit kan worden opgemaakt dat de genomen maatregel redelijkerwijs verantwoord is, rekening houdend met de doelstelling van de wetgever.

De vermeende belastingschuldige van wie bij het instellen van hoger beroep gevorderd wordt te consigner, is niet zonder verweer tegen de beslissing daartoe vanwege de bevoegde ambtenaar : in voorkomend geval en inzonderheid wanneer zij genomen zou zijn zonder te zijn gedragen door de gegevens van de zaak, zou die beslissing na onderzoek door de rechter overeenkomstig artikel 107 van de Grondwet als niet toepasbaar moeten worden beschouwd, in welk geval zij niet langer een beletsel kan vormen voor de behandeling ten gronde.

B.7. Weliswaar vloeit, in de interpretatie die de verwijzende rechter heeft gegeven, uit de toepassing van artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek in feite een onderscheid voort tussen belastingschuldigen, aan wie op grond van een objectieve en redelijke verantwoording de consignatie is gevraagd en andere belastingschuldigen, aan wie geen consignatie is gevraagd.

De bepaling van artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek strekt ertoe de rechten van de Schatkist veilig te stellen tegen dilatoire beroepen. De wetgever vermag te oordelen dat, om die doelstelling te bereiken, in de mogelijkheid moet worden voorzien om de consignatie te vorderen van een geldsom, tot de betaling waarvan de appellant door een rechterlijke beslissing is veroordeeld.

Een algemeen beginsel van de dubbele aanleg bestaat niet. Weliswaar is de wetgever verplicht, wanneer hij in het rechtsmiddel van het hoger beroep voorziet, geen discriminerende ontvankelijkheidsvereisten te stellen.

Ten deze stelt de wetgever de toegang tot de rechter in hoger beroep afhankelijk van de consignatie van de sommen die krachtens het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg verschuldigd zijn, wanneer er grond is om die consignatie te vragen.

Onder voorbehoud van wat onder B.4.1 tot B.6.2 is gesteld, kan dergelijke inperking van het recht om hoger beroep in te stellen niet als kennelijk onevenredig worden beschouwd ten aanzien van het nagestreefde doel.

Over de beweerde discriminatie tussen de gedingvoerende partijen

B.8.1. Het Hof dient eveneens na te gaan of de regeling van artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek geen discriminatie invoert tussen de gedingvoerende partijen, doordat die wetsbepaling aan een van de gedingvoerende partijen, te weten de B.T.W.-administratie, de discretionaire bevoegdheid verleent om het aanwenden van een rechtsmiddel door de andere gedingpartij aan de naleving van een wettelijk opgelegde voorwaarde te onderwerpen, terwijl aan laatstgenoemde partij niet de mogelijkheid wordt geboden om het aanwenden van een rechtsmiddel tegen een vonnis dat haar verzet tegen een dwangbevel gegrond verklaart, te beperken.

B.8.2. Met de in artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek vastgestelde regeling beoogde de wetgever de rechten van de Schatkist veilig te stellen tegen dilatoire beroepen, nadat reeds een voor de belastingplichtige nadelige rechterlijke uitspraak was gedaan. De belastingplichtige wiens verzet tegen een dwangbevel gegrond is verklaard, heeft geen nood aan een zodanige bescherming

van zijn rechten tegen dilatoire beroepen, vermits dergelijk vonnis de tegenpartij, ten deze de B.T.W.-administratie, slechts een uitvoerbare titel ontnemt. Derhalve zijn de categorieën van gedingpartijen ten aanzien van wie de ongelijkheid zoals in B.8.1 omschreven wordt aangevoerd, niet voldoende vergelijkbaar, zodat het bekritiseerde verschil in behandeling de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet niet schendt.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 92, tweede lid, van het B.T.W.-Wetboek, in de interpretatie van het verwijzende rechtscollege, waarin die bepaling aan de bevoegde ambtenaar een discretionaire bevoegdheid toekent, schendt de artikelen 6 en *6bis* van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 10 juni 1993.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

F. Debaedts